

‘En mijn plannetje voor vanmiddag?’ vraagt Szípol.

‘U zou wel eens geluk kunnen hebben.’ Meer zegt ze niet en ze loopt zo de kamer uit.

Szípol laat het zich goed smaken. Tevreden schuift hij het blad opzij en sluit even genoegzaam zijn ogen. Veel tijd daarvoor krijgt hij echter niet, want al snel rijdt met het nodige rumoer een verpleegster een rolstoel naar binnen. Szípol schiet overeind.

‘Voor wie is dat ding?’ met een hand maakt hij een wegwerpgebaar naar de rolstoel.

‘Geen idee’, is het antwoord. ‘Opdracht van het afdelingshoofd.’

Szípol zakt terug in de kussens. Weer sluit hij zijn ogen, maar opnieuw niet voor lang. Hij schrikt wakker als hij een hand op zijn arm voelt. Het is de hand van het afdelingshoofd.

‘Wakker worden meneer Szípol, tijd voor onze wandeling. Hop, hop nu, in de benen. Welke kleren kan ik voor u uit de kast pakken?’

‘Ho, ho, niet zo snel. Wat betekent die rolstoel hier? Is dat de prijs die ik moet betalen. U wilt toch ook niet in de tuin rondgereden worden in dat ding daar?’ Er verschijnt een brede grijns op het gezicht van het hoofd.

‘Nee, dat is niet het plan, maar nu u het zo brengt ... waarom eigenlijk ook niet.’ Ze loopt naar zijn kast toe en bekijkt even wat er allemaal hangt. Vervolgens werpt ze een blik door het raam naar buiten. De zomer is nog maar net begonnen en erg warm buiten is het nog niet. Snel pakt ze een broek, overhemd, jasje, sokken en schoenen en stalt die voor hem uit op het bed.

‘Ik geef u vijf minuten om zich aan te kleden. Tot zo.’

Szípol staart nog steeds verbaasd voor zich uit. Houdt ze hem nu voor de gek of ... hij zal wel zien. Vijf minuten is niet lang; eigenlijk had hij zich ook graag nog geschoren, maar dat gaat niet lukken.

Net als hij zijn laatste veter geknoopt heeft, verschijnt het hoofd weer. Ze heeft haar kapje afgedaan en een lichtblauw vest over haar uniform aangetrokken. Ze mag er absoluut zijn, denkt hij. Wat een verschil zo’n streng kapje en strak uniform uitmaken. Het hoofd heeft opeens vrouwelijke trekjes: halflang, kastanjebruin haar en blauwe ogen. Wat je toch niet direct zou verwachten bij zulk bruin haar. Vreemd dat het hem niet eerder opgevallen is. Hij kijkt haar nog eens goed aan. Als ze

zijn bewonderende blik ziet, maakt ze even een kleine pirouette.

‘Kan het er mee door zo?’ Nu is hij het die in de lach schiet.

‘Sorry’, zegt hij, ‘maar het is voor het eerst dat ik u niet als zuster zie.’

‘En wat ziet u dan nu wel?’ Szípol is verrast door haar kokette gedrag; vist ze nu echt naar complimentjes? Hij geeft toe.

‘Ik zie een mooie jonge vrouw, met wie ik het een eer vind samen een wandeling te maken.’ Op haar beurt giechelt het hoofd nu binnensmonds en gaat dan in de rolstoel zitten. Szípol laat zijn verrassing niet blijken, loopt tot achter de rolstoel en duwt haar de kamer uit, richting de hoofdingang. Via een licht hellend talud rolt hij de stoel het bordes af naar de tuin.

Daar stapt zij uit de rolstoel, pakt zijn hand en loodst hem zo in de stoel.

‘Genoeg gekkigheid voor één dag meneer Szípol. Ik neem u mee naar “De Krumme Lanke” en dat is toch een behoorlijk stukje lopen. Ik hoor van uw arts en de fysio dat u goed vooruitgaat. De tuberculose in uw kniegewricht is duidelijk een halt toegeroepen, maar u bent er nog niet. Daarom leek het mij verstandig een rolstoel te gebruiken. Oké?’

“De Krumme Lanke”, waar we naartoe gaan, wat is dat?’

‘Sorry’, lacht het hoofd, ‘ik dacht dat u dat wel wist. De Lanke is een meertje net buiten de tuin van Waldfriede. Daar groeien prachtige bloemen en het lijkt mij gepaster daar wat te plukken, dan uit onze eigen tuin. Vooruit laten we gaan. Ik moet om half vijf weer terug zijn op de afdeling, dus we hebben een kleine tweeëneenhalf uur de tijd.’

De tuin van het ziekenhuis is prachtig aangelegd en de rolstoel rijdt makkelijk over de verharde paden. Door een hek komen ze tenslotte bij het meer uit. Doelbewust rijdt het hoofd naar een bankje aan het water, van waaruit ze een prachtig uitzicht hebben. Szípol komt overeind uit de rolstoel, strekt zijn stramme benen en neemt plaats op de bank. Het hoofd staat nog wat voor zich uit te staren en hij klopt op de bank naast hem. Ze neemt de uitnodiging aan en komt naast hem zitten. Even genieten ze beiden van de rust en schoonheid van het meer. In de verte zwemmen eendjes.

‘En, heb ik te veel gezegd over de wilde rozen hier?’ vraagt ze. Szípol voelt in zijn zak en houdt triomfantelijk een zakmes omhoog.

‘Heb ik altijd bij me.’ Hij maakt aanstalten om overeind te komen, maar met één hand houdt zij hem tegen.

‘Die rozen plukken we vlak voordat we teruggaan, anders zijn ze al verwelkt eer we terug zijn.’ Ze laat zich iets onderuitzakken op het bankje en kijkt vergenoegd om zich heen.

‘Waarom kom ik hier toch niet vaker?’ vraagt ze zich hardop af.

‘Wat mij betreft kunt u mij hier iedere dag naartoe rijden. Of ik u.’

‘Hoor die meneer Szípol nou toch eens ... u geneest wel voorspoedig, maar u bent er echt nog niet helemaal.’ Als hij haar verbaasd aankijkt, haast ze zich te zeggen dat ze vanochtend nog zijn “staat” heeft bekeken.

‘De artsen zijn heel tevreden over u, dat wil zeggen over uw vooruitgang. Als u zo verder gaat, krijgt u binnenkort een stuk meer bewegingsvrijheid. En voor als u naar buiten gaat, laat de dokter met riemen en baleinen een ondersteuning maken voor uw linkerbeen.’

Leuk dat u me dat nu vertelt, maar behoort dokter Kirchenfeld me dat niet te vertellen?’ Het hoofd krijgt een kleur die niet veel onderdoet voor die van de rozen. Hij voelt zich bijna schuldig. Bijna, want hij ziet hier ook een kans.

‘U noemt mij de hele tijd meneer Szípol. Zou het niet eerlijk zijn als ik ook úw naam ken; ik bedoel, u zegt toch ook niet de hele tijd meneer de Patiënt, waarom moet ik u dan aanspreken met mevrouw Afdelingshoofd?!’

Weer krijgt ze een kleur. Dan steekt ze haar hand uit, die hij maar wat graag aanneemt.

‘Mijn naam is juffrouw Küppers’, waarbij ze de nadruk legt op dat “juffrouw”. Boodschap begrepen, denkt hij.

‘Aangenaam juffrouw Küppers’, zegt hij, en ik ben Pjotr Szípol, alleenstaand jongmens.’ Ze aarzelt even, realiseert zich dat ze nog steeds elkaars hand vast houden en schudt dan nogmaals de zijne.

‘Alexandra ... Alexandra Küppers, maar alleen als we met z’n tweetjes zijn. In godsnaam, noem me niet bij mijn voornaam in het ziekenhuis; ik zou op staande voet ontslagen worden.’

‘Afgesproken zegt hij en brengt haar hand naar zijn mond en drukt er hoffelijk een kus op. Ze trekt die nu schielijk terug. Even kijken beiden nu voor zich uit.